opravný prostriedok. Právom tedy vrchný súd sťažnosť odsúdeného ako neprípustnú odmietol a bola preto sťažnosť ako bezzákladná podľa § 379, odst. 4 tr. p. zamietnutá.

Čís. 6253.

Ochrany podle § 45 autorského zákona požívá podle § 31 téhož zákona i odlitek sochy, jako rozmnožení umělecského díla sochařského.

(Rozh. ze dne 17. září 1938, Zm II 359/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel vinným uznán přečinem zásahu do původských práv podle § 45 zákona čís. 218/1926 Sb. z. a n.

Z důvodů:

Právní námitky zmateční stížnosti [čís. 9 a), b), správně jen 9 a) § 281 tr. ř.] jsou neodůvodněny a nejsou ani provedeny po zákonu, pokud stížnost v nich proti předpisu § 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř. nevychází ze souhrnu zjištěných skutečností, o něž nalézací soud opírá výrok o vině stěžovatelově po stránce objektivní a subjektivní. Zjistiv podle svědectví sochaře J., že vytvořil originál sochy truchlící ženy z vlastního návrhu, a osvojiv si posudek znalce prof. arch. O., který podrobně uvedl, v čem se u tohoto díla projevuje tvůrčí osobitost a čím se dílo podstatně liší od řemeslných výrobků podobného druhu, nalézací soud právem dospěl k závěru, že tu jde o dílo výtvarného umění, chráněné ustanoveními autorského zákona. Této ochrany požívá podle § 31 téhož zákona i odlitek sochy jako rozmnožení umělecského díla sochařského. Proto nalézací soud po právní stránce nepochybil, uznav, že se obžalovaný dopustil zásahu do původského práva tím, že si o své újmě pořídil jednu napodobeninu (další odlitek) sochy truchlící ženy, k níž výlučné právo původské náleží soukromému žalobci, a že tuto napodobeninu bezprávně odbyl prodejem S-ovi. Též závěr o subjektivním zavinění obžalovaného je zjištěným dějem plně opodstatněn. Uváží-li se, že se stěžovatel, jak napadený rozsudek zjistil, již po dobu třinácti let po živnostensku zabývá nákupem, odléváním a prodejem náhrobních soch, že totiž sochy — modely k odlitkům — sám nakupuje, že sice mechanickou práci při odlévání svěřuje slévárně, že však hrubé odlitky sám podle modelu vybrousí, očistí a patinuje, a že podle rozsudkových zjištění, opírajících se o posudek znalce z oboru umění a uměleckého průmyslu, umělecký ráz díla, o něž jde, je zjevný, je přisvědčiti nalézacímu soudu, že stěžovatel při zásahu jednal vědomě v tom smyslu, jak tento pojem je vykládán ustáleným rozhodováním zrušovacího soudu, že si totiž alespoň uvědomil možnost, že jde o chráněné dílo a že svým postupem porušuje cizí právo, že však přes to zjištěným způsobem jednal, nezjednav si jistoty,

a tím schválil i tento výsledek svého jednání. Správnosti tohoto závěru nejsou nikterak na újmu zjištěné okolnosti, za nichž stěžovatel nabyl odlitku sochy, to tím méně, jde-li o dílo, jehož vlastnosti ve znaleckém posudku blíže uvedené činí jeho uměleckou kvalitu zjevnou.

Čís. 6254.

Do prísahy vzatý poľný hájnik požíva pri výkone svojej služby zvýšenej ochrany podľa zák. čl. XL:1914 aj keď nemá služebný odznak, predpísaný ustanovením § 78 zák. čl. XII:1914, ak vinník iným spôsobom zvedel, že ide o poľného hájnika.

(Rozh. zo dňa 19. septembra 1938, Zm IV 322/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre zločin násilia proti orgánu vrchnosti zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z dôvodov:

Dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. odôvodňuje sťažovateľ námietkou, že nebol presvedčený o úradnom postavení P., lebo P. svoje tvrdenie, že je poľným hájnikom, ničím nepreukázal; dôkazom úradného postavenia hájnikov je odznak. Kým nebol sťažovateľ presvedčený o tom, že P. je poľným hájnikom, nemohol sa vraj ani dopustiť trestného činu podľa zák. čl. XL:1914.

Táto námietka je bezpodstatná. Podľa § 81 zák. čl. XII:1894 (o poľnom hospodárstve a o poľnej policii) do prísahy vzatí poľní hájnici sú pri výkone služby považovaní za verejnú stráž a požívajú všetkých zákonných práv, ktoré prislúchajú verejným bezpečnostným orgánom. Paragraf 78 cit. zák. — okrem iného — síce ustanovuje, že do prísahy vzatí poľní hájnici dostávajú s vysvedčením o vykonanej prísahe, ktoré je ich legitimáciou, zároveň i služebný odznak, ktorý musia pri výkone svojej služby nosiť na viditeľnom mieste, avšak ani v tomto ustanovení, ani v predpisoch zákona o ochrane úradov (zák. čl. XL:1914) niet opory pre názor, že nosenie predpísaného služebného odznaku pri výkone služby je objektívnym predpokladom (podmienkou) zvýšenej ochrany poľného strážneho personálu. V dôsledku toho je i s hľadiska subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, o ktorý v súdenom prípade ide, bez významu, že P. nedokázal sťažovateľovi svoje úradné postavenie služebným odznakom, jestliže sťažovateľ iným spôsobom zvedel, že ide o poľného hájnika. Tento predpoklad je daný súhlasnými zisteniami oboch súdov nižších stolíc, čo ostatne aj sama zmätočná sťažnosť označuje za nesporné, že P. ihneď, akonáhle sťažovateľa pozastavil, povedal mu, že je poľným hájnikom. Keďže služebný odznak má význam len ako prostriedok, ktorý má, ako uznáva zmätočná sťažnosť, každému